

минальй нейный возрастъ. Извѣствоваше на своята племянница да премине пакъ въ Франція, ако ли по случай ся забранява отъ здравіе за да стори толко далечно путешествіе, опредѣляваше я да проводи Виргинія, на коя-то имаше намѣреніе да даде добро воспитаніе, да жени за нѣкого дворянина и да ѿ подари всичко-то си имѣніе.” Ако исполнишь, казуваше мон-те заповѣди, ще получишь пакъ мое-то благоволеніе.”

Щомъ писмо-то ся прочете на домородство-то, и разсѣя той часъ смущеніе и скорбь. Домингъ и Марія начаха да плачатъ. Павелъ недвижимъ отъ слысаніе, виждашеса готовъ да ся разгнѣва. Виргинія съ прилѣпены очи камъ майка си, не дерзаше да предрече ни слово.

“ Возможно ли е нѣиѣ да ны оставишь, рече
“ Маргарита на госпожа Латуръ!— Нѣ приятел-
“ ке моя; нѣ, дѣца мои, отговори госпожа Лату-
“ ръ, никакъ не вы оставлямъ. Ведно съ васъ жи-
“ вехъ, и ведно съ васъ искамъ да умра. Азъ
“ само во Вашето пріятелство найдохъ благо-
“ получіе. Ако тѣло-то ми е немощно, ветхи
“ скорби повредиха здравіе-то ми, наранихся
“ сердечно отъ жестокостъта на мон-те сродни-
“ цы, и отъ смерть-та на прелюбезнаго моего